

KURT MAHR

Za časovou zdí

Knihovnička Perry Rhodan 146

Přeložil Jaroslav Kuťák

Dvacátého června 2114.

Když Jerry Blanchard natáhl ruku, cítil v prstech slabé mravenčení a kolem konečků prstů se mu tvořily fluoreskující kruhy. Mohl svou dlaní tlačit jak chtěl, ale dál se nedostal.

Kolem něj vládla temnota na Sphinxu. Nalevo od něj byl horizont s pobledlou skvrnou slabých siluet několika věží. To bylo město Lareddin, poměrně nevýznamná díra, pokud člověk nahlédl do katalogu měst na Sphinxu.

Pak tu bylo ještě pár světél přímo před ním.

Byly to lucerny, zavěšené na vysokých kovových sloupech. Vrhaly matné světelné kruhy kolem dokola a osvětlovaly sem a tam kousky matně se lesknoucího materiálu, který jako by patřil k jednomu velkému celku.

K jedné vesmírné lodi, jak Jerry věděl. Byl to typ lodi, jaké stavěl národ Skokanů. Vesmírná loď stála na rozlehlém volném prostranství. Kolem ní postávaly svítící varovné Štíty, na kterých stálo, že přístup je nepovolaným zakázán a že nikdo neručí za Škody, které vzniknou kontaktem s energetickým ochranným štítem.

Jerry Blanchard nemohl zjistit, jestli mu kontakt s neviditelným Štítem nějak uškodí. Ještě jednou proti němu zatlačil svými prsty. Pocítil mravenčení a zamyšleně pozoroval malé fluoreskující kruhy kolem konečků prstů.

Proč tohle všechno? říkal si. Proč najednou Akonané, kteří se jinak vesmírem pohybují jenom pomocí materiálních transponderů, najednou kupují obří vesmírnou loď, vydávají miliony, aby získali

tuto pro ně v podstatě zastaralou techniku, a přitom mlčí jako hrob?

Jerry se o tom dozvěděl od svých důvěrníků. Důvěrníkem byl jeden z Akokanů. Našli se mezi nimi i takoví. Jerry měl Štáb více než dvaceti spomocníků", jak jim říkal. Svou malou organizaci vybudoval podle ověřeného schématu - nikdo z jeho lidí neznal nikoho druhého. Sám zase na druhou stranu vůbec netušil, kolik pozemských agentů kromě něj na Sphinxu ještě působí...

Důvěrník mu sdělil, že práce na podivné vesmírné lodi skončily a že se dá každou chvíli počítat se startem. Od té doby sem Jerry Blanchard denně nejméně třikrát přišel, aby nezmeškal pravý okamžik. Nebál se, že by probudil něčí podezření. Protože v Larredinu bylo ještě mnohem víc lidí, kteří se zvědavostí sledovali akonskou loď.

Jeho důvěrník mu mimo jiné nemohl podat informaci o tom, kam ta loď poletí. Věděl pouze tolik, že let je naprogramován a že kopie tohoto programu byla odnesena do Městského domu. Nikdo z jeho pomocníků neměl bližší kontakty s Městským domem - což bylo něco jako radnice. Jerry Blanchard tedy doufal, že po něm nikdo nebude chtít, aby zjistil

cíl letu této lodi. To by totiž pro Jerryho znamenalo značné potíže. Někdy si dokonce říkal, že by o svém pozorování vůbec nemusel podávat zprávu. Měl pocit, že jeho informace jsou jenom kusé. Možná, že tato loď bude nakonec patřit jenom nějakému bohatému Akonanovi, který si ji koupil od Skokanů pro zábavu.

Pochopitelně, že to byla pouze okrajová možnost. Koupě tak veliké vesmírné lodi obvykle přesahovala možnosti jednotlivce. Na tom se už muselo podílet celé konsorcium. Skutečnost, že programová kopie byla uložena na radnici města, to pouze dosvědčovala.

Jerry si uvědomil, že jeho myšlenky se pohybují v kruhu.

Právě když k tomu docházel, mohutná vesmírná loď se pohnula.

Z břicha doutníkovitého trupu lodi vyšlehly modrobílé plamínky. Ozvalo se ostré bzučení. Pomalu, téměř neznatelně se loď zvedala ze země. Po chvíli plamínky zhasly. V útrobách lodi kdosi přepnul agregáty z paprskového na pólový pohon. Loď nyní nabírala výšku. Vystoupala nad lucerny a zmizela v temnotě. Chvíli bylo slyšet bzučení, ale i to brzy utichlo.

Nezůstala ani stopa po tom, že tu ještě před chvílí stála vesmírná loď. Až sem zítra ráno přijdou první zvědavci, najdou prázdné prostranství. A nikdo nebude schopen říct, co se stalo. Budou vrtět hlavami, budou se obracet a odjíždět zpátky domů, aby na celou tuto věc zapomněli.

Jerry Blanchard se otočil a vykročil ke svému vozidlu. Zaparkoval na okraji silnice, která spojovala město Larridin se sousedním městem Kilban. Byla to široká, krásná silnice se zářivě žlutým označením na hladkém povrchu.

Jerryho vůz byl něčím, co by se před stoletím nazývalo „sportákem“. Nejnovější typ rychlého vozu, který měl ilustrovat roli jeho pozemského přivandrovalce se spoustou peněz.

Patřil k přebohatým bláznům, kteří obléтали známé světy Galaxie, aby na nich strávili pár měsíců nebo let, a aby se potom Vrátili domů a mohli vyprávět, kde všude byli. Bohatý pozemský cestovatel neprobouzel příliš podezření.

Existoval však ještě jiný důvod, proč Jerry potřeboval právě vozidlo pozemského typu. Když nyní otevřel a nastoupil, otevřel i speciální schránku pod palubní deskou. Měl tam uloženu malou vysílačku. Vzal do ruky mikrofon a několika větami informoval o události. Šifrovací sektor této malé hyper-vysílačky jeho zprávu komprimoval - zredukoval na délku několika málo milióntin vteřiny. Pomocí krátkého impulzního signálu pak zprávu odeslal na Arkon III., tisíce světelných let odtud.

^ ^ ^

Nike Quinto, šéf 3. oddělení Interkosmické sociální vývojové pomoci, měl ve chvíli, kdy dorazila zpráva Jerryho Blancharda, mizernou náladu. Plukovník Quinto už několik let čekal na povýšení na brigádního generála. **Byl** přesvědčen, že si je už dávno zasloužil, a několik lidí na Zemi bylo stejného mínění. Každopádně před několika dny dostal neoficiální zprávu, že s tím může brzy počítat. Od té chvíle Nike Quinto netrpělivě čekal na oficiální informaci. Zatím, ale nic nepřišlo.

Jeho špatná nálada tedy měla svůj důvod. Nicméně však neměla nic společného s jeho příkazem, odeslaným Jerrymu Blanchardovi, aby mu agent zjistil cíl letu mysteriózní vesmírné lodi. Udělal to ihned, jakmile si přečetl Jerryho zprávu. Bez této základní informace si jeho oddělení 3 nemohlo s Jerryho zprávou vůbec nic počít.

Nike Quinto pronesl svou výzvu do mikrofonu kódovacího sektoru, a už za pár okamžiků Jerry Blanchard na Sphinxu věděl, že dostal právě ten úkol, který dostat nechtěl.

^^^

Nový rozkaz však Jerryho nepřiměl, aby změnil kurz. Nacházel se na cestě domů a nadále byl přesvědčen, že nejvíce ze všeho bude potřebovat pár hodin spánku. Brzy ráno si chtěl začít lámat hlavu, jak nenápadně získat žádanou informaci z trezoru městské radnice.

Mezitím se rozjel po dokonalé komunikaci a neustále zvyšoval rychlost. Vychutnával požitky z jízdy. Dlouho nepotkal žádné vozidlo. Ale po několika desítkách kilometrů se k němu přece jen přilepil malý černý kluzák. Jerry zvýšil rychlost a spokojeně sledoval, jak druhé vozidlo odpadá. Avšak sotva zpomalil, černý kluzák se k němu opět přilepil. Jerry začínal být nedůvěřivý. V tuto dobu celé město spalo. Kluzák takhle pozdě v noci byl neobvyklou výjimkou - a ještě neobvyklejší bylo, že se pohyboval zrovna za Jerryem.

Akohané by možná měli v tuto dobu možnost Jerryho chytit a zajmout, ale jeho vozidlo jim to tentokrát neumožnilo.

Když pak Jerry dorazil ke svému komfortnímu domu a sjel ze silnice, už dávno byl přesvědčen o tom, že tu něco nesedí. Pronásledovali ho. Dokonce se s tím ani nijak netajili. Museli si být svou věcí jisti. Očividně věřili. Že už ho mají. Nicméně kluzák, který za ním vyslali, ho nemohl chytit. O tom jistě věděli. To by znamenalo, že mohl čekat i něco před sebou, nikoli jenom vzadu.

Ale kde? Možná na jediném místě, které přicházelo v úvahu. V jeho byte.

V domě, kde Jerry bydlel, byl velký asfaltovaný dvůr. Vzadu se mírně skláněl ke vjezdům do garáží. Garáže byly umístěny pod zemí. Odtud pak vedly pohodlné antigravové šachty do jednotlivých nájemných bytů. Na Sphinxu bylo bydlení zařízeno pohodlně.

Jerry obrátil vůz a nechal jej stát před garáží poté, kdy se ujistil, že ho malé černé vozidlo nenásledovalo až do dvora. Pak vstoupil do garáže a odtud do domu. Věděl, že stejnou cestou může kdykoli odejít zpátky.

Když vystupoval nahoru k bytu, přemýšlel. V byte na něj určitě něco čekalo. Jerryho zatím příliš nezajímalo, co to je. Brzy se to dozví. Měl u sebe tři dobré zbraně. Nejméně s jednou z nich se dostane z každé šlamastiky. Spíše by ho zajímalo, jak na něj mohli přijít. Na Sphinxu totiž nebyl dlouho, sotva čtyři týdny. Ještě také

neřešil žádný úkol. Celý čas se zabýval tím, aby si vybudoval určitou základnu spolupracovníků. Byl si jist, že přitom neporušil žádné bezpečnostní instrukce. Od jeho lidí nemohl nikdo vědět, že není bohatým Pozemšťanem, nýbrž špiónem Pozemšťanů.

Byla tu jenom ta věc s vesmírnou lodí. Nejméně třikrát denně k ní jezdil a pozoroval ji. Přes den se tam cítil mezi spoustou diváků bezpečně, a v noci se ujišťoval, že ho nikdo nepronásleduje. Ale asi se mu přitom něco nepodařilo. Přes veškerou jeho opatrnost si ho všimli a pojali podezření. Asi měli něco proti tomu, že se tolik stará o tajemnou vesmírnou loď. Proto tady teď byli.

Jerry si dopřál chvilku na přemýšlení a vzdychl. Dostali ho. I kdyby jim dnes nakrásně unikl, dříve nebo později ho zajmou. Policejní systém na Sphinxu byl perfektní. Později ho postaví před soud a tam se zjistí, že ve skutečnosti pracoval jako agent Pozemšťanů. Soud ho odsoudí k dlouholetým nuceným pracím. A pokud se ho Země nepokusí vysvobodit po-

mocí diplomatických demarší, pak by musel tyto nucené práce skutečně provádět. .'

Tohle opravdu nebyly žádné růžové vyhlídky. Přesto však Jerry dál stoupal nahoru ke svému bytu. Na jeho plánech se nic nezměnilo. Start vesmírné lodi musel předznamenávat důležité události. Pokud by tomu tak nebylo, Akonané by se nezabývali honem na bezvýznamného agenta jenom proto, že byl příliš zvědavý. Jerrymu bylo aspoň úlevou, že včas stačil informovat Nikeho Quinta na Arkonu lil.

^ J < ^

O něco později už stál Jerry Blanchard přede dveřmi svého bytu. Váhavě se rozhlížel nalevo a napravo a pozoroval dveře obou sousedních bytů. Nad oběma svítily červená varovná světla, která každému vzdělanému Akonanovi sdělovala, že nájemník tohoto bytu nechce být vyrušován. Nad Jerryho dveřmi svítilo momentálně modré světlo, které znamenalo, že nikdo není doma.

Všude bylo ticho. Dům vypadal jako prázdný. Jerry přistoupil blíže ke svým dveřím, vytáhl kódovací klíč a zastrčil jej do škvíry elektronického zámku. Così uvnitř cvaklo a dveře se otevřely.

V tu chvíli po Jerryem něco skočilo. Zasáhlo ho to téměř fyzicky: silná záplava žhavě rudého světla a nepotlačitelná touha vstoupit do bytu, lehnout si a okamžitě spát, hluboce a dlouho spát.

Zapotácel se a ustoupil zpátky. Otevřenými dveřmi proti němu proudila touha. Jeho nohy jako by chtěly poslechnout cizí vůli a nesly ho zpátky ke dveřím. Bránil se tomu. Zvedl ruku a kousl se do pěsti. Bolest mu vrátila vědomí. Jak nejrychleji mohl, rozběhl se po chodbě ode dveří svého bytu.

Teprve když už je neviděl, zastavil se, opřel se o stenu a zhluboka oddychoval.

Zatraceně! Jerry - to bylo o chlup, říkal si. Tohle nebyli akonští policisté. Někdo na něj v bytě nastražil hypnotickou léčku. Zářivé rudé světlo ještě podtrhovalo účinnost hypno-mechanického generátoru, který stál někde v bytě a vsugeroval mu, že musí vstoupit a vyspat se. Ze spánku by se pak probudil v policejní cele.

Jerrymu se zpotilo čelo, když si uvědomil. Jak blízko nebezpečí se ocitl. Kdyby ho nepronásledovalo to malé vozidlo, žádné podezření by se neohlásilo, a bez podezření by určitě upadl do připravené léčky.

Rychle přemýšlel o svých následujících krocích. Nastražený generátor byl bezesporu napojen na signální zařízení, které policistům někde dole v jejich vozidle oznamovalo, kdy otevřel dveře bytu.

Mohl tedy pokládat za hotovou věc, že padl do léčky. Přijdou nahoru, aby si ho vyzvedli.

Čert aby je vzal! Možná, že dole ve vozidle nechají pro všechny případy i jednoho strážného; S jediným Akonanem by si Jerry určitě uměl poradit, natolik si zase věřil. Ti, kteří si ho budou chtít vyzvednout, určitě vyjedou v jedné z antigravových šachet. To je nebude stát více než několik vteřin.

Jenže zjistit, jestli upadl do léčky nebo ne, jim už bude trvat o něco déle. Tak jako tak se to však dozvedí brzy. Neměl proto mnoho času. Čím rychleji bude jednat, tím lepší budou jeho vyhlídky.

Rozběhl se zpátky k Šachtě a skočil do jedné přímo naproti sousednímu vstupu do apartmánů. Rychle padal dolů. O několik vteřin později opatrně vystupoval ze šachty a ujišťoval se, že nablízku nikdo není. Signální světlo na jedné ze sousedních šachet mu oznamovalo, že je právě používána. Poli-

cisté stoupali vzhůru. Tady dole bude takové půl minuty, až minutu, čistý vzduch.

Jerry běžel zpátky stejnou cestou, kterou sem přišel. Od dveří garáží pozoroval dvůr a zjišťoval, že je tam prázdné. Nastoupil do svého vozidla a nastartoval. Nikdo by za normálních okolností nevěnoval pozornost jeho vozu. Ovšem nyní, v tichu nocí, bylo startování slyšet. Vzburcovalo muže, kterého Akonané nechali na dvoře ve svém malém policejním vozidle na stráž. Když pak Jerry zabočoval k výjezdu na ulici, černé vozidlo vyjíždělo z ulice proti němu.

S tím Jerry počítal. Věděl, že Akonan nyní bude potřebovat jednu nebo dvě vteřiny, aby zjistil, zda je skutečně tím, kterého hledají. Měl tedy určitou výhodu.

Malé černé vozidlo se blížilo. Venku se najednou rozzářily reflektory. Mezi nimi se rozblikalo červené policejní světlo. Akonan si uvědomil, co se děje. V následující chvíli začal vozidlo otáčet, aby se postavil Jerrymu do cesty.

Jerry přidal rychlost. Ve světle svých reflektorů viděl na zlomek vteřiny bledou vyděšenou tvář policisty. Pak zpevněná karoserie Jerryho vozidla narazila do policejního auta, a se silou dvou tisíc koňských sil je snadno odsunula stranou.

Cesta teď byla volná. Jerry vyjel na hlavní silnici a automaticky zvýšil rychlost, aby zmizel v temnotě ještě dříve, než akonským policistům dojde, co se vlastně stalo.

Cestou si začal znovu propočítávat své šance. Byly však mizivé. I když - přece jenom teď byly o něco lepší, než před chvílí.

Policejní vozidlo zdemoloval natolik, že nebylo použitelné. Jeho vlastnímu vozu se přitom téměř nic nestalo. Policisté ho tedy nebudou moci hned teď pronásledovat. Při pátrání po něm budou odkázáni pouze na své domněnky. A co se budou domnívat? Ze město nechá co nejdříve za sebou a že se po-

kusí uniknout z planety na palubě ukrytého vesmírného Člunu.

Jen-y se horce zašklebil. Žádný takový únikový Člun neměl. Pouze v případě krajní nouze by se rozvědka Země postarala, aby její agent neupadl do rukou cizí policie. Tohle sice byl případ nouze, ale ještě zdaleka ne krajní případ'.

„Každopádně," říkal si Jerry, „nyní mám ještě pár hodin Času, než mě chytí." A těchto pár hodin hodlal účinně využít.

^ . ^ ^ .

Ulloh byl přesvědčen, Že tato noc bude stejně nudná jako všechny předcházející. Sledoval dlouhou řadu kontrolních panelů a konstatoval, že všechny kontrolky svítí zeleně. Kdyby tak aspoň jedna zablikala červeně! říkal si Ulloh. Kdyby aspoň vypadl přívod vzduchu, nebo nějaký dveřní mechanismus! Ale nic. Všechno v tomhle zatraceném domě bylo perfektní. Noční hlídač neměl vůbec žádnou zábavu.

Ulloh se obrátil a zahleděl se skrz skleněnou stěnu do velké haly. Přímo před jeho tváří fluoreskoval kruh, který označoval Část ochranné skleněné desky, která propouštěla zvuk. Tudy Ulloh hovořil s návštěvníky, kteří chtěli informace. Vedle něj stál stůl. Do knihy na tomto stole zapisoval své záznamy. Obvykle to bylo: Nic mimořádného v čase mezi 22.00 do 09.00. Za stolem byly dveře s dvojitým elektronickým zámekem.

Jeho strážnice byla malou pevností. Odtud mohl Ulloh v případě nouze alarmovat policii celé planety. V duchu si přál, aby se to konečně už někdy stalo. Tady se cítil bezpečně. Mohli venku klidně podpálit radnici, vyrabovat ji nebo vyhodit do vzduchu. Jemu se přitom nemohlo nic stát. Jenže sem bohužel chodili jenom lidé, kteří sem chodili v noci studo-

vat městské plány a rozpočet. Museli se vždy zaregistrovat. Každou noc sem těch nudných panáků přišel asi tucet. Minuli Ullohou bezpečnostní kabinu, vyjeli antigravem nahoru do čítárny, kde si prostudovali co potřebovali, a vrátili se zpátky do noci. Žádného z nich nikdy nenapadlo, aby snad něco ukradl nebo snad něco zdemoloval, aby Ulloh musel zakročit.

Ulloh se plně oddával nudě. Když se venku před širokým portálem radnice objevil stín, věděl přesně, že to bude zase jeden z jeho nočních čtenářů. Stín otevřel dveře a vstoupil do haly. Ulloh spatřil vysokou ramenatou postavu, poněkud neobvykle oblečenou. Tvář tohoto muže byla poněkud širší než u většiny lidí, které Ulloh znal. A vůbec všechno na tom muži působilo poněkud exoticky. Ulloh se na něj zahleděl v naději, že by mohl cizince přimět, aby s ním promluvil pár slov. Zdálo se, že tohle by se mu mohlo podařit. Muž přišel k Ulloho kabině a zastavil se před prstencem.

„Chtěl bych číst v rozpočtu," vysvětloval.

„Použijte výtah číslo čtrnáct," odpověděl Ulloh. „Vyjed'te na osmadvacáté patro. Tam nahoře je jenom jedna čítárna. Knihy leží na stolech."

„Děkuji vám," řekl cizinec.

Pak se otočil, udělal dva tři nejisté kroky směrem k výtahu a - upadl.

Ulloh vyskočil. Cizinec ležel bez hnutí na podlaze. Patrně ztratil vědomí. Bylo nutné pro něj něco udělat. Zavolat lékaře.

Ulloh se otočil, aby přivolal policii, ale pak si uvědomil, 'Že by mohl být směšný, kdyby kvůli jednomu bezvědomí vzburcoval tolik lidí. Musel se nejdříve ujistit, co se stalo.

Přistoupil ke dveřím. Věděl, že má striktně zakázáno opouštět strážnici. Ale co by tu byl platný, kdyby seděl ve své pev-

nosti a nemohl pomoci Údem venku? Ten muž na podlaze přece neznamenal žádné nebezpečí.

Ulloh otevřel dveře a vyšel ven. V touze pomoci se sklonil nad bezvědomého muže a popadl ho za rameno, aby ho obrátil na záda. Cizinec byl poměrně těžký. Ulloh zjišťoval, že ještě dýchá a má otevřené oči. Trochu se tomu podívil a chtěl se zeptat co se vlastně stalo, ale k tomu už se nedostal. .

Neznámý se prudce vztyčil a zároveň pravačkou udeřil Ulloha pěstí do brady tak tvrdě, že strážný padl a několikrát se otočil na podlaze kolem své osy. Chvilí cítil hučení v uších a před očima mu tančily barevné kruhy, přes které nic neviděl. Když se mu trochu ulevilo, cizinec stál nad ním. Držel v ruce zbraň a mířil na něj.

„Vstaňte a odved'te mě k trezorům!" prikazoval.

^^^

Jerry si přiznával, že mel Štěstí. Kdyby namísto starého naivního Akonana narazil na jiného strážného, pravděpodobně by se nedostal k cíli tak snadno. Ale stařec Ulloh byl příliš zmatený a měl příliš velký strach z jeho paprskometu, než aby mohl dělat potíže.

Ulloh se s ním svezl nahoru do pátého patra, kde stály trezory. Jerry se od něj dozvěděl, že v noci na radnici nepřijde nikdo častěji, než zhruba jeden muž za hodinu. To byl běžný průměr. Pokud by někdo přišel dříve, než Jerry opustí radnici, uviděl prázdnou strážní kabinu a vyhlásil poplach, byla by celá záležitost poněkud složitější.

Naštěstí se to obešlo bez mimořádných událostí. Městečko Larreddin nemělo mnoho důležitých dokumentů - jen tolik, kolik se jich vešlo do tří středně velkých trezorů. Ulloh nevěděl, ve kterém z těch tří Jerry najde, po Čem pátral. Ale měl

s sebou celou sérii elektronických klíčů, pomocí kterých se daly otevřít všechny tři trezory.

Jerry nepotřeboval déle než deset minut, aby mezi nejrůznějšími doklady našel ten, na kterém byl uložen program s kurzem vesmírné lodi.

Věc byla jednoduchá. Program musel být najedno z disket a Jerry nakonec našel v trezoru pouze jednu odpovídající disketu.

Strčil ji do kapsy.

Ulloh poslušně zamkl trezory. Potom sjel s Jerryem zase dolů. Poslušně poslouchal muže s paprskometem a nebránil se. Jerry ho vyvedl z budovy a společně kráčeli přes park až k temné boční uličce, kde bylo zaparkováno Jerryho vozidlo. Ulloh se musel posadit těsně k pravým dveřím a mohl proto sledovat, co pozemský Špión dělá.

Práce s hypervysílačkou Jerryemu trvala asi padesát minut. Nebylo na něm vidět, že je nakonec poměrně nervózní. Ale když odečetl poslední informaci z diskety a nadiktoval ji do mikrofonu, odložil disketu a s úlevou si oddechl. Ulloh ho napjatě sledoval. Jerry se pak ještě jednou napřímil, vzal do ruky mikrofon a řekl: „Nejpozději za půl hodiny mě zatkne zdejší policie. Zkuste se o mě postarat.“

' Jenže tato slova pronesl v řeči Pozemšťanů a proto mu Ulloh nerozuměl.

^^^

Jerry posléze Ullohovi dovolil, aby se vrátil na strážnici. Samotný Jerry zůstal v klidu sedět ve svém vozidle. To bylo v podstatě díkem Ullohovi za to, že mu ulehčil práci. Ulloh měl sám informovat policii a zařídit, aby zneškodnila nebezpečného špióna. Jerry neviděl žádný smysl v tom, aby znovu

uprchl. Stejně'by ho drive nebo později dostali. Proč tedy ne hned?

Jenomže uplynula ještě celá hodina, než se objevilo první policejní vozidlo. Objevilo Jerryho vůz a okamžitě zastavilo. Jerry opatrně otevřel dveře a vystoupil. Zvedl ruce nad hlavu. To by ještě tak scházelo, aby z něj měli takový strach, že by začali střílet.

Vykročili proti němu Čtyři muži. Každý držel těžký paprskomet. Jerry se ani nehnul.

„Jste zatčen!“ volal jeden z policistů. „Myslel jsem si to,“ ledabyly odvětil Jerry. Jeden ze čtyř Akokanů přistoupil až k němu a postavil se za něj. „Město je pročesáváno,“ zanađával policista, „a vy si pořád ještě stojíte na stejném místě, kde vás strážný naposledy viděl!“

Jerry se pousmál.

„To je ale drzost, co?“ poznamenal suše.

Muž za ním mu vrazil pažbu své zbraně do zad. Jerry se zapotácel. O několik vteřin později už seděl v policejním vozidle.

Kapitola Jerryho Blancharda, pozemského agenta na Sphinxu, byla prozatím ukončena.

^ ^" ^

22. Června 2114.

Z více než Čtyř tisíc vysílání, které byly během dne zachyceny pátracími anténami **MYRY**, bylo jenom jedno jediné natolik důležitě, aby vzbudilo pozornost majora Lanceho Rainorse.

MYRA byla pozemskou strážní lodí, jednou z mála, které sloužily uvnitř centra Mléčné dráhy. Jejím úkolem bylo hlí-

dat na všechny strany a informovat pozemské úřady o všem, co bylo podezřelé nebo zajímavé.

Major Laňce Rainor, velitel MYRY, se o tento úkol nijak neprosil. Jeho dny teď probíhaly v nekonečné nudě, protože pořád nebyla žádná slušná práce. Ale dostal rozkaz, a ten musel jako příslušník-vojenské instituce plnit. • '•

Protože stanice interkosmické sociální vývojové pomoci na Arkonu III. byla stanovišti MYRY nejbližší, Laňce Rainor odeslal své hlášení tam. Neuměl si sice představit, proč se podobný spolek jako tato organizace zabývá těmito věcmi, ale stanice byla zaznamenána na jeho listině, takže neměl žádný důvod to neudělat.

Informoval tedy podle pravdy, že v 15.44 pozemského času zachytil volání o pomoc v mezihvězdném skokanském kódu. Volání přicházelo ze směru Theta 81, Tni 394. Volání bylo zachyceno pouze jednou. Žádné opakování.

^ ^ ^

Nálada plukovníka Nikeho Quinta se nelepšila. Zpráva o jeho povýšení pořád ještě nepřicházela. Mimoto ztratil cenného agenta. Jerry Blanchard na Sphinxu se řádně ohlásil a čekal nyní v nějakém akonském vedení nebo snad v pracovním táboře, zda pozemské bezpečnostní složky ocení jeho práci.'

Krátce předtím stačil ještě informovat o startu tajemné vesmírné lodi, která se odlepila od Sphinxu. Její letový program byl vyhodnocen, přičemž vyšlo najevo, že prvním cílem lodi je oblast, do které by se neodebral žádný rozumný člověk.

Šlo o oblast neobvykle nízké materiální hustoty. Astronomové takové oblasti říkali,, pytel". V tomto pytli byla jenom jedna jediná hvězda. Měla zvláštní spektrum a zblízka byla jedovatě zelená.

Zelená hvězda neměla jméno, ale obíhaly ji tři planety. Prostřední z nich byla Taphorova planeta, ubohý pouštní svět, na kterém několik Skokanů udržovalo stanici. Měli tam loděnici, obchodní základnu se sortimentem vybraného zboží a výkonnou vysílací stanici.

Na Taphorovu planetu létali pouze vyvrženci skokanského národa. Protože nebyli společensky přijatelní, nedrželi se skokanských zákonů a proto rychle bohatli. Tvrdilo se, že na Taphorově planetě se dělaly dobré obchody.

Co však na Taphorově planetě mohla pohledávat vesmírná loď s akonskou posádkou, to si neuměl představit ani sám plukovník Nike Quinto.

•Celá tahle záležitost se stala ještě zajímavější a neprůhlednější, když přišla zpráva z MYRY. Experti Nikeho Quinta rychle zjistili, že z udaného směru a vzdálenosti se nic nehlásí. Loď už tedy musela přistát na Taphorově planetě.

Volání proto muselo přijít odtud. Což jako jindy znamenalo, že Nike Quinto zahodil špatnou náladu za hlavu a vrhl se do práce.

-> ^ ^

25. června 2114.

"„Vznešený Tufatzi..., mám hrozný strach!" Vznešený Tufatz nemínil na takové výkřiky nijak reagovat. Pozoroval velkou čelní obrazovku a rukama se přitom dotýkal ovládacího panelu.

Řídil svou velmi poškozenou vesmírnou loď směrem k rozlehlé, zelené písečné ploše.

Kromě Tufatze byli v malém velínu ještě tři lidé., Jeden z nich ~ malý, starý, bělovlasý muž s vousem - právě vykřikl. Ostatní seděli připoutáni ve staromódních konturových křes-

lech a ze strachu svého kopilota si nedělali nic, stejně jako ze samotného, Tufatze.

„Automatické nouzové přistání nastaveno," oznamoval Tufatz v dokonalé řeči Pozemšťanů, ovšem stísněným hlasem.

„Odpal připraven?"

„Odpal připraven!" odpověděl jeden ze zbývajících členů posádky. Středně vysoký, tmavovlasý mladý muž.

„Pak nám tedy držte palce, pánové!" zvolal Tufatz.

O vteřinu později všechno začalo. Loď dopadla na písčnou plošinu. Jejím trupem otřásla vražedná rána. Loď skřípala a úpěla. Agregáty se uvolňovaly z držáků a prováděly hlučný, pekelný tanec. Obraz na monitorech se točil jako na kolotoči. Písek se zvířil a všechno zahaloval.

Tufatz cítil, jak ho odstředivá síla tlačí do křesla. Bylo cítit spáleninu.

Později nevěděl, jak dlouho všechno trvalo. Najednou veškerý ten rámus a hluk ustal. Obrazovky i lampy zhasly. Ale odněkud padalo do kabiny světlo.

Tufatzovi se těžko dýchalo. Zvedl hlavu a objevil ve stěně po své pravici díru. Za ní uviděl nazelenalé světlo slunce a závoje rozvířeného písku. ,

Dokázali to! Podle dohody provedli nouzové přistání na Taphorově planetě, a kupodivu ještě žili.

^ A ^

Předtím- od 22. do 25. června 2114.

Nike Quinto nařídil koupit starou skokanskou loď. Když se tak stalo, trvalo jenom několik dní, než byla uvedena do určitého stavu, schopného manévrování. Téměř stejně rychle se plukovníkovi podařilo sestavit skutečnou skokanskou posádku-

ku a vysvětlit jí, co pro ni let s tímto vrakem může také znamenat.

Velitelem posádky byl Tufatz, vyvrženec, který nepatřil k žádnému velkému skokanskému rodu, kočovný obchodník se spoustou peněz a velkou chamtivostí, Měřil 187 centimetrů a nosil vous, zastrížený podle nejnovější módy. Vypadal jako tragický antický hrdina.

Ovšem ve skutečnosti se jmenoval Ron Landry. Patřil k nejlepším agentům Nikeho Quinta. Těsně zaTufatzem, alias Ronem Landrym, stál hubený, středně velký pseudoskokan, který přijal jméno Raffan, jež se mu příliš nelíbilo. Jeho skutečné jméno bylo Larry Randall. To mu znělo lépe.

Pak tu byl ještě malý stařeček Harvph, který jako jediný nosil vous také ve skutečnosti. Pocházel z pozemské osídle-necké planety Passa, jmenoval se Lofty Patterson a rovněž patřil k oddělení 3.

Čtvrtým členem mužstva byl Yakkyk. Yakkyk byl vysoký, klidný a zamyšlený. Málokdy promluvil, ale když něco udělal, mělo to hlavu a patu. Yakkykovo skutečné jméno znělo Meech Hannigan. Nikde se nanarodil - byl vyroben před třemi lety na Zemi. Byl to totiž robot. I když to na něm nebylo vidět. ..

Ostatních čtrnáct mužů letělo jenom proto, že skokanská loď ve velikosti TUFATZ 12, jak byl tento vrak pokřtěn, právě potřebovala minimální posádku patnácti až osmnácti mužů. Tito muži nepatřili k vlastnímu komandu. Jejich úkolem bylo chovat se v cílové oblasti klidně a nanejvýš budit dojem zmatených Skokanů.

Cílovým místem byla Taphorova planeta. Nike Quinto měl dobrý důvod si myslet, že je nutné, aby tam jeho muži letěli. Plukovník Nike Quinto měl v úmyslu následovat TUFATZ 12 na palubě svého velitelského křižníku FEDORIA a ze vzdá-

lenosti několika světelných hodin kontrolovat události na Taphorově planetě. Snadno totiž mohla nastat situace, ve které Tufatz a jeho druzi budou potřebovat pomoc.

TUFATZ 12 tedy odstartovala na Arkonu III., a po sérii několika transic, které vyděsily posádku k smrti, přece jenom doletěla k cíli. Tufatz ji sám řídil. Navedl loď na oběžnou dráhu a odvysílal na Taphorovu planetu, že nutně potřebují pomoc. Což v podstatě odpovídalo pravdě. Za normálních okolností by s takovou lodí okamžitě přistál. Ale Tufatz oficiálně patřil k vyvržencům, a musel požadovat povolení.

^^^

25. června 2114.

„Všechno v pořádku?“ ozval se hlas Rona Landryho. Hlásili se mu jeden za druhým. Nejdříve Meech Hannigan, pak Larry Randall a nakonec Lofty Patterson. Lofty ležel pod hromadou nástrojů. Vylezl však z ní za pomoci vlastních sil, doplazil se až k Ronu Landrymu a chraplavě mu vysvětloval, že si Ron může celou tuhle Taphorovu planetu, jakož i kompletní oddělení 3, strčit za klobouk. „Nasad’ si masku, Lofty,“ s úsměvem mu poradil **Ron**, „a zmlkni.“

Lofty si nasadil dýchací masku a ztichl. Ron vstal a přistoupil k otvoru ve stěně. Mírná gravitace malého světa vyvolávala zvláštní pocit v žaludku. Udělal neopatrný krok a málem by ho to vyneslo z díry v lodi do písku. V poslední chvíli se chytil roztržené stěny.

Venku pomalu klesal zvířený prach a písek. Jakmile usedne, jistě se tu objeví Skokani. Dříve než za půl hodiny to však být nemohlo. Taková zříčená vesmírná loď je nebezpečná věc-

Už ne jeden uspěchaný zachránce byl roztrhán ve zpožděné explozi agregátů.

Ron se chvíli díval do písku. Klidně si promýšlel všechny detaily plánu, který propracoval. Moc toho nebylo. Zbytek vyplyne ze situace. Musejí každopádně docílit toho, aby jim zdejší Skokani umožnili volnost pohybu, zatímco bude TU-FATZ 12 opravována.

Potřebovali létající člun. Mohli by si nějaký třeba pronajmout, byť nejspíše za hodně peněz. Ledaže by tady Skokani měli co skrývat. V takovém případě by to bylo složitější.

Ron se obrátil a vracel se do bývalého velínu lodi. Jeho tři lidé seděli na podlaze.

„Nastal čas pro tebe, Meechu," řekl klidně Ron.

Meech přikývl a vstal. Udělal si v hromadě Šrotu cestičku a odkryl jednu z krycích desek. Objevila se díra, která tam předtím nebyla. Odtud vedla cesta do zásobárny pohonných hmot. Meech do ni prolezl, chvíli se držel prsty, a když se pustil, zmizel. Zesponu se ozvalo žbluňknutí.

Ron se naklonil nad otvor.

„Všechno v pořádku tam dole?"

„Ano, pane," odpověděl Meech.

„Zlom vaz!" křikl Ron a sám sebe se v duchu ptal, jak si takový robot může tohle přání vysvětlovat.

Zasunul desku zpátky na její místo a uzavřel vstup. Podlaha byla znovu hladká jako předtím. Nikdo nemohl tušit, že tu je vstup do úkrytu. Ron Landry v to alespoň doufal.

„Ted' se můžeme jít podívat po Tennisonovi a jeho lidech," navrhoval.

Larry vstal a pokoušel se otevřít vsup, který odděloval ve-ín od nitra lodi. Ale otevírací mechanismus už nefungoval. Larry tasil svůj paprskomet a namířil na zámek. Když jej roztavil, vstup se dal jednoduše rozevřít.

Vzadu na chodbě se vynořil vysoký štíhlý muž. **Měl** na tváři kyslíkovou masku a vypadal zmateně. „Všechno je v pořádku, kapitáne?“ zeptal se ho Ron.

Tennison přikývl. „Několik lidí se praštilo do hlavy a mají teď bolesti. To je.

všechno. A co vy?“

„V pořádku. Meech už zmizel. Každou chvíli tu pravděpodobně budou Skokani.“

Ron se usmál, když viděl, jak se Tennisonovi ulevilo. „Nezapomínejte na svůj skokanský dialekt, kapitáne. Nesmíme být nápadní.“

^ _*^ ^

Objevili se o dvacet minut později. Zvířený prach už úplně klesl. Teď už bylo vidět více než pětisetmetrovou věž hyper-vysílačky vedle kosmodromu, nejznámější siluetu Taphorovy planety. Řídký vzduch přenášel obraz tak jasně, jako by věž stála jenom několik málo metrů daleko.

K lodi se blížila letka čtyř létajících člunů. Ron se na ni díval dírou ve stěně. Čluny obléty vrak a pak přistály. Přistály v podstatě tak, že loď uzavřely v obklíčení.

Vypadalo to, jako by Skokani tušili nebezpečí. Tři Čluny utvořily kolem lodi vrcholy pomyslného trojúhelníka, čtvrtý se blížil k hlavnímu vstupu. Pak si pilot zřejmě všiml, že ve velínu je pohodlnější vstup v proražené díře. Strhl Člun a nalétl k boku vraku.

Dveře se otevřely. Ze Člunu vyskákalo několik ozbrojenců. Muž v jejich Čele se odrazil, díky nízké gravitaci se dostal až k otvoru a skočil dovnitř. Neustále před sebe mířil zbrani Místo kyslíkové masky měl polohelmu - přístroj, který uzavíral polovinu tváře. Jeho oči se pobaveně třpytily.

Ron ustoupil o krok. Nedůvěřivě se díval na cizince, který nevypadal jako galaktický obchodník. Byl středně vysoký, jeho tvář nápadně úzká, a měl mimořádně vysoké čelo. Temná sametová pleť a měděné zbarvené kudrnaté vlasy ho zařazovaly mezi obyvatele planety Sphinx.

Ron pochopil, že akonská expedice už přistála na Taphorově planetě. Z pouště se blížilo stále více ozbrojenců, kteří vstupovali do velínu. Zaháněli posádku do kouta.

„Nacházíte se v moci vlády Sphinxu. Považujte se od této chvíle za zajatce!"

^ ^ ^

„Nemáte právo brát nás do zajetí," klidné odvětil Ron Landry. Promluvil skokanským dialektem, kterým se hovořilo zhruba dva tisíce světelných let daleko odtud, v oblasti Alepsia, Akonan na něj pohrdavě pohlédl.

„Zaprvé," odpověděl arkonidsky, „nemáte vůbec žádný rod, jak jste nám vysvětlil z vesmíru. Jste vyvrženec, kvůli kterému nebude nikdo ronit slzy. A zadruhé -jednáme podle válečného práva. Taphorova planeta byla právě obsazena našimi jednotkami."

Ron byl spokojen. Akonan se k němu choval se vším pohrdáním, které náleželo skokanskému vyvrženci. Očividně o jeho historce nezapochyboval.

„Nevěděl jsem," přihlouple odpověděl Ron Landry, „že mezi Sphinxem a Taphorovou planetou vypukla válka."

„Neměli jsme důvod to zveřejňovat," posmíval se mu Akonan. „Každopádně jste teď tady a prozatím tu zůstanete. Dostanete v blízkosti kosmodromu bezpečné ubytování. Nepokoušejte se o útek. Takovou lehkomyšlnost velice přísně trestáme."

„Zeptej se ho proč, Tufatzi!" zakrákoral Lofty Patterson.

Ron tázavě pohlédl na Akonana.

„To není vaše starost," dostal odpověď. „Co se děje tady na Taphorově planetě, je naší záležitostí. Vy budete zticha a budete se chovat rozumně."

Ron vycenil zuby.

„Je pravdou, že jsem pouhý vyvrženec," prohlásil důrazně, „a mí lidé nejsou o nic lepší než já, ale vy byste si měl raději dávat pozor, aby vám ta vaše povýšenost jednoho dne nesrazila vaz."

Akonan zrudl vzteky. Potom se otočil a křikl na své průvodce.

,

„Odved'te je do vozů. Rychle!"

Akonané rázně vykročili a naháněli jednotlivé muže otvorem ve stěně velínu ven. Ron se stáhl zpátky a byl tak jedním z posledních, kteří opustili loď. Když pak vyskočil z díry, ve velínu zůstali už jenom tři muži z posádky a pět Akonanů. Zatímco ho postrkovali do jednoho z čekajících člunů, viděl, jak tři jeho lidé seskakují do písku. Za nimi stáli tři Akonané. Zbývající už také opouštěli loď.

Oddech si. Meechův úkryt neobjevili.

\ ^ ^ ^

Situace najednou vypadala docela jinak. Akonané nepřišli na Taphorovu planetu, aby se zdejšími Skokany uzavřeli nějaké neprůhledné, temné obchody. Jednoduše na Taphorovu planetu zaútočili a obsadili ji.

Mnoho potíží s tím asi neměli. Skokani sice měli dostatek zbraní, aby se ubránili banditům a pirátům, ale Akonané byli vyzbrojeni jako armáda. Na ně zdejší Skokani nestačili.

Otázka, co mají Akonané na Taphorově planetě v úmyslu,

byla otevřená. Tento malý svět byl sám o sobě bezcenný. Nebyly tu žádné suroviny, žádný inteligentní život, dokonce ani ne dostatek vzduchu k dýchání. Taphorova planeta, byla i daleko mimo obchodních tras vesmírných plaveb.

Tato myšlenka Rona zaujala. Proč sem tedy Akonané přiletěli? Potřebovali nějaké místo, kde nebudou rušeni?

Tohle vysvětlení znělo celkem rozumně. Odpovědí na otázku, o co může jít, při Čem by Akonané nechtěli být rušeni, však bylo mnoho.

Několik minut poté, co opustili vrak lodi TUFATZ 12, doletěly čtyři čluny na dohled staré skokanské stanice. Hladké plochy kosmodromu se nazelenale leskly v odrazu slunečních paprsku. Na východním okraji pole se tyčily haly loděnic. •Byly prázdné.

Akonané si pro okamžik přepadení vypočítali nejvhodnější chvíli. Na Taphorově planetě nestála žádná cizí loď. Jenom na sever odtud, ještě na poli, stálo několik menších vesmírných lodí, které patřily zdejším Skokanům.

Směrem na jih stála obytná část města, kde žily asi dva tisíce Skokanů. Byly to poměrně velké budovy. Každý z rodů měl své podrody, a každý z nich pak dvě stě až čtyři sta členů. Žádný div, že ty budovy vypadaly jako kříženci mezi milánským Dómem a washingtonským Capitolem.

Daleko odtud směrem na jih se tyčila věž hypervysílačky, a za ní pak v písku leželo něco, co připomínalo obrovskou velrybu, která zůstala na pobřeží. Byl to jediný předmět, který posádka

TUFATZ 12 mohla považovat za neobvyklý.

Nepatřil sem. Byla to obří vesmírná loď, se kterou na planetu přiletěli Akonané.

Čtyři Čluny přelétly nad přistávací plochou. Ron se pozor-

ně rozhlížel a hledal nějaké další Akonany, ale prozatím žádné nespatřil.

• • •

Čluny minuly nejsevernější z budov, aniž by zastavily. Ron vzhlédl ke kulatým oknům, ale za těmi se nikdo neukazoval. Na střeše však spatřil zamaskovaného ozbrojence. Před druhým domem kavalkáda zahнула a zastavila se před hlavním vchodem. Ron pocítil v boku tlak hlavně paprskometu. Počkal až Akonan napravo od něj otevře dveře a vystoupí. Pak vylezl.

Nahnali ho k portálu. Rychle se rozhlédl a s uspokojením konstatoval, že v této budově bude patrně umístěna celá posádka TUFATZ 12. Pět metrů za ním, pozorné hlídání dvěma Akonany, vycházeli Lofty Patterson, Lewie Tennison a Larry Randall.

Portál se automaticky otevřel, když se k němu někdo přiblížil na tři metry. Za ním byla hala s transportním pásem, který vedl Šikmo nahoru do útrob budovy. Napravo a nalevo bylo vidět matné osvětlené otvory vstupů do dvou antigravových šachet.

Strážní je zavedli dovnitř a zastavili se až v jakési ložnici.

Uprostřed místnosti se Ron zastavil a otočil se. Přicházeli ostatní.

Ron si v duchu oddechl. Aniž by to věděli, Akonané mu vyšli vstříc. Lofty a Larry byli připraveni pro akci na Taphorově planetě, Tennison a ostatních třináct mužů ne. Proto bylo dobře, že Lofty a Larry byli ubytováni v jedné místnosti s ním.

Za dveřmi zůstaly stráže. Akonané, se kterými Ron hovořil už na palubě TUFATZ 12, obdařili své Čtyři zajatce pohledem, který byl mimořádně pohrdavý, a pak jeden z nich řekl: „Budete se zdržovat tady, dokud vás nepropustíme. Místnost je zařízena jenom pro tři muže, ale protože lidé jako vy

stejně nejsou na žádný komfort zvykli, nebude pro vás těžké tu vydržet. Vedle je umývárna. Tyto dvě místnosti bez dovolení neopustíte. Dvakrát denně vám sem přineseme nějaké jídlo a pití. To stačí."

Víc toho neřekl. Otočil se a se zdviženou hlavou prošel dveřmi. Stráže ho následovaly.

Dveře se zavřely a bylo slyšet zaklapnutí elektronického zámku. To bylo pro začátek všechno...

^ . ^ ^

O několik minut později hlásil namyšlený Akonan jménem Lymar, který zadržovací akci vedl, ve velínu kosmické lodi:

„Jedná se pouze o několik ubohých Skokanu toho druhu, který nepatří k žádnému velkému rodu. Neznamenají pro nás žádné nebezpečí. Jejich loď se stala úplným vrakem. Jak víme, nestačili už ani odvysílat nouzové volání. Nikdo je proto nebude nikterak postrádat. Jedná se celkem o sedmnáct mužů. Nastrkali jsme je všechny pod zámek do bloku U."

Unalak, velitel expedice a Člen Vládnoucí rady na Sphinxu, spokojeně přikývl. Lymar byl propuštěn.

Na palubě obří kosmické lodi přešla posádka k normální denní činnosti.

^ A ^

26. Června 2114.

Uplynulo pět hodin. Zajatci mezitím otevřeli dveře do umývárny a dali se trochu/do pořádku.

Téměř spolu nepromluvili. Dalo se předpokládat, že ve stěnách je zabudován odposlech. Nebylo vidět jak to vypadá

venku, ani jestli je den nebo noc. V místnosti bez oken se svítilo třemi žlutými osvětlovacími deskami, umístěnými pod stropem.

Lofty Patterson ležel na jedné z postelí a něco si povídal, aniž by mu bylo rozumět jediné slovo. .'•

Lewie Tennison přecházel po místnostech sem a tam. Potom se opřel zády o stěnu a přemýšlel. .

Larry mezitím usnul. Ležel na boku, a bezstarostně a klidně spal.

Ron přemýšlel o původním plánu. Museli jej změnit, museli na něco přijít, protože zaprvé museli uniknout Akonanům, a zadruhé museli provést rozkaz, který dostali od Nikeho Quinta. Ovšem nic ho nenapadalo.

Potom se z koupelny ozval podezřelý zvuk. Znělo to, jako kdyby někdo spadl do vany. Krátce nato se ozvalo rozzlobené bručení. Potom se dveře rozletěly a udeřily do jedné ze skříněk.

Ve dveřích koupelny stál malý, ramenatý muž. Jeho tvář prozrazovala, že za normálních okolností to bývá veselý chlapík. Jenže teď měl na čele bouli a mračil se.

Přelétl pohledem velkou místnost a vysvětloval; „Ještě v tom nemám cvik. Někdy dokonce spadnu do vany.“

^ A ^

Ron si malého muže pozorně prohlížel. Byl to bezesporu Skokan, i když podstatně menší, než Skokani obvykle bývali, a jeho pleť měla temnější zabarvení. To znamenalo, že tento Skokan žil už hodně dlouho na Taphorově planetě, že tu žili už i jeho předci a zdejší slunce jim takto zbarvilo pleť.

Muž vstoupil do místnosti. Ještě jednou si ohmatal čerstvou bouli, a pak se usmál.

„Jmenuji se Larchik," vysvětloval. „Onegor mi dal za úkol, abych se na vás podíval."

„Kdo je Onegor?" překvapeně se zeptal Ron. „A jak jste se sem vlastně dostal?"

Nezapomínal ani na chvíli na svou roli. Jako vyvrženec nesměl tykat příslušníkům rádných skokanských rodů. Larchik se však o jeho otázky příliš nezajímal.

„Zná někdo z vás Gureka Polanara, nebo Pholka Hayandera?" chtěl vědět.

Zvědavý pohled, se kterým se přitom rozhlížel, by Rona stačil varovat, i kdyby na tuto otázku nebyl připraven. Prostudoval si dějiny sektoru Alepsio dřív, než se vydal na cestu.

Bylo téměř jisté, že v tomto sektoru neexistuje muž, který by se jmenoval Gurek Polanar, a pokud ano, pak byl sotva slavný. Zato Pholko Hayander byl poměrně známou postavou. Postavil se proti nadvládě rodu Frituf a vysvobodil devět světů sektoru z tyranie patriarchy Fritufa. To se stalo před třemi sty lety, kdy se na Zemi právě konal vídeňský kongres a o vesmírných letech nebylo ještě ani tuchy.

Ron nazlobeně odpověděl: „Co to má znamenat? Nemám tušení, kdo je nějaký Gurek. Ale jak by mohl člověk vyrůst v sektoru Alepsio, aniž-by znal Pholka Hayandera? Já..."

Larchik mávl rukou.

„V pořádku, v pořádku. Vypadá to, že jste v pořádku. Na cizince musíme být opatrní. Mohlo by se lehce stát, že by nám sem Akonané nasadili pár špiónů, aby zjistili, jaké vlastně máme plány."

Aniž by se otočil, ukázal Ron palcem na stěnu za sebou.

„Když už takhle otevřeně mluvíte, jste si jist. Že nás nikdo neodposlouchává?"

Larchik to považoval za velkolepé vtip. Zasmál se, až se plácal dlaněmi do stehén.

„Aha! Jak slyším, neznáte Onegora!" chechtal se. „Onegor je velký lakomec. Kupuje vždycky jenom to nejlevnější zboží. Vůbec nemusíte mít strach, že by vyhazoval peníze za odposlouchávací zařízení."

Ron byl spokojen.

„A teď nám, prosím, řekněte, kdo je Onegor," požádal malého Skokana.

Larchik ukázal ke stropu.

„Je to patriarcha našeho rodu. Lakomý pán několika tisíc' příslušníků našeho rodu. Akonané ho přepadli a sebrali mu všechno, co měl. Proto se zlobí a pořád myslí jenom na to, jak by se jim pomstil. Dozvěděl se že jste tady, a tak mě.. sem poslal. Řekl bych, že s vámi má něco v úmyslu."

„Ksaku...", ulevil si Lofty Patterson. „Jak ses sem dolů vlastně dostal?" , ;

Larchik se pootočil a zatvářil se, jako by Loftyho uviděl teprve nyní.

„To je Harvoth," rychle vysvětloval Ron Landry. „Dorazil k nám před pár dny. Bude chvíli trvat, než se naučí správné výslovnosti."

Lofty se zamračil.

„Nejsem o nic horší než kterémkoliv jinej Skokan," zavrčel.

„Když mi někdo tyká, já mu taky tykám/"

„Mně to nevadí," mávl rukou Larchik. „Ale u Onegora to raději nezkoušej."

Tím bylo řečeno vše, co chtěl říct. Otočil se a vykročil ke dveřím umývárny. . -

Ron ho následoval. Lofty Patterson a Larry Randall šli za ním. Lewie Tennyson zůstal v místnosti.

„Ten s námi nepůjde?" chtěl vědět Larchik.

„Jsme tři, a to stačí," odpověděl Ron. „Kromě toho se pro něj můžeme kdykoliv vrátit."

Vykoupeme nebylo poznat, jak se tam Larchik dostal. Malý Skokan vstoupil do bazénovité vany, opřel se oběma rukama o stěnu a uvolnil jednu z velkých kachli. Vzniklým otvorem se mohli protáhnout všichni přítomní.

„Akonané měli naspěch, když nás zabrali," zašklebil se Larchik. „Vůbec nám nekontrolovali domy. Přitom jim muselo být jasné. Že potřebujeme zvláštní vzduchotechniku. Uvnitř nepotřebujeme kyslíkové masky, a je tu taky normální tlak. Kanály vzduchotechniky prošpikovávají celou budovu, a ta[^]y jsou v nich žebříky, které umožňují pohyb. Lakomec Onegor nekupuje žádné automaty, takže jsme je my chudáci museli vždycky uklízet ručně."

Šachta vedla dva metry vodorovně, a pak se dělila. Ron nahmatal okraj díry, která vedla kolmo do hloubky, a zároveň ještě Šachtu, vedoucí nahoru. Pak chytil příčku žebříku a pomalu se přitáhl.

Larchik mezitím uvolnil o kus dál jinou kachli a vzniklým otvorem proklouzli všichni tři do koupelny, která se podobala té jejich původní.

Skokan počkal dokud nevylezli, potom otvor znovu zakryl a ukázal ke dveřím: „Tudy!"

Ron šel napřed. Zmáčkl tlačítko otevíracího mechanismu, a když se dveře otevřely, rozhlížel se. Uprostřed místnosti před ním stálo na měkkém koberci obří křeslo, do kterého by se pohodlně vešly tři osoby, a vedle něj pak dvě staromódní židle. To bylo veškeré zařízení místnosti, pokud by člověk nepočítal nepořádek v koutě, který sestával ze starého zrcadla, jakýchsi trubek a cívek.

V křesle seděl starý Skokan. Bezesporu se jednalo o Onegora.

Křeslo ho málem spolкло. Stařec měl neuvěřitelně rozložitá ramena, ale byl malý. **Ron** se ihned uklonil a řekl: „Vím, že nám vyvrženým by

se za normálních okolností nikdy nedostalo takové cti, abychom byli takto přijati. Přesto jsme přišli. Já, Tufatz, támhleten mladík Raffan a Šedovlasý Harvoth."

Onegor přimhouřil oči. Mírně se předklonil a posměšným tónem řekl: „Máš pravdu, synku. Povolali jsme vás, protože potřebujeme vaši pomoc. Doufám, že se v technických věcech vyznáte lépe než my. Protože jestli ne, museli bychom vám předvést, jak se tu zachází s vyvrženci."

Obrátil se a unaveným gestem ukázal na harampádí v koutě. „Pokud se chceme vysvobodit, musíme odlákat Akonany, a to účinně. Postavíme hypnopast. Rozumí tomu někdo z vás?"

^^^

Meech Hannigan nevěděl, co je to trpělivost. Těch několik hodin, po které vyčkával v temné nádrži lodi, ani nepocítil, protože jeho počítačovou mysl zaměstnávala řada jiných věcí.

Nejdříve ze všeho si prostudoval myšlenkové impulzy cizinců, kteří vstoupili na loď. Pečlivě si uložil do paměti, že to nejsou Skokani, nýbrž Akonané. Pochopitelně že nevěděl, nač myslí. Nebyl to telepat. Ale podle modulace impulzů poznal, že nešlo o přátelskou debatu.,

Pak sledoval stroje cizinců, které odlétaly na jih. Sledoval je prostřednictvím impulzů rozptýlené energie jejich pohonných agregátů.. Čluny mu nakonec zmizely za energetickým horizontem. Pak se Meech konečně věnoval slabé impulzní řadě, které

si všiml hned po přistání. Dosud těm impulsům nevěnoval pozornost pouze proto, že měl důležitější práci. Nyní už mohl svou počítačovou zvědavost ukojit.;

Všeobecný obrázek mu byl poměrně brzy jasný. Kdesi v se-

verovýchodním směru, někde mezi dvaceti až dvěma tisíci kilometry, musel stát neuvěřitelně silný fúzní generátor. Rozptýlené pole, které produkoval, se podobalo malému slunci. Generátor tudíž musel stát někde v podzemí.

Na tom by ještě nebylo nic neobvyklého. Někdo v podzemí Taphorovy planety vytvářel hangáry a používal k tomu silný fúzní generátor. Situace se komplikovala zjištěním, že'

Meech sice dokáže určit vlivy tohoto generátoru, ale cizí pole nevnímal.

Začal proto pátrat v paměti, a nakonec se soustředil na otázku, o jaký druh pole se může jednat. • ,\.

Náhle nad sebou zaslechl podezřelý zvuk. Okamžitě se soustředil na prostor velínu TUFATZ XII.

Zřetelně cítil myšlenkové impulzy nějaké cizí bytostí. Podle zvuků se dalo soudit, že se do lodi vplížil nějaký zvědavce. Impulzy naznačovaly, že je to Skokan.

Po další vteřině to Meech věděl, jistě - někde nahoře byl osamělý Skokan. Pak ještě objevil energii vozidla, kterým sem Skokan přijel. .. -

To bylo všechno.

Meecha zarazilo pomyšlení na to, jak je možné, že se na okupované planetě může nějaký Skokan takto volně pohybovat. Rozhodl se proto, že se věci podívá důkladně na zoubek, a opustil svůj ukryt., ,

Sotva odkryl desku v podlaze velínu, aby vylezl ven/uslyšel nad sebou vyděšený výkřik.

„Jen klid!“ opáčil robot Hannigan. „Nemusíte mít strach. Já sám potřebuji pomoc, a budu rád, když mi ji poskytnete.“

^ ^ ^

Dívka se váhavě blížila k Meechovi a svítila si na něj. Hannigan ji pozorně sledoval. Byla překvapivě mladá. Lezla po čtyřech a byla opatrná. Na ústech a nose měla malou

kyslíkovou masku. Nakonec se zastavila a hlesla: „Já jsem Haika,..

A kdo jste
vy?"

Meech se usmál a odpověděl: „Klidně mi tykejte. Jsem jenom vyvrženec. Říkají mi Yakkyk a přiletěl jsem sem na této lodi společně s ostatními - ale ti už byli zajati."

„Akonané..'," vzdychla dívka a posadila se.

„Co myslíte, že s nimi udělají?"

„Nevím..."

„A co tady Akonané vlastně pohledávají?"

„Taky nevím. Ale řekla bych, že to musí mít něco společného s Brummem."

„Aha," přikývl Meech. „Ale co je to... Brumm?"

Haika vytřeštila oči, jako by každý musel přece vědět, co je Brumm. Pak si ale uvědomila, s kým to mluví.

„Brumm... No, to je..., to je přece... Brumm!"

„Přišlo to před Akonany?"

„Ano, několik dní před nimi- Byl to zvuk, který najednou naplnil vzduch. Nic jsme neviděli, ale všem nám bylo jasné, Že se děje něco neobvyklého. A pak tu najednou přistála obří loď. Mysleli jsme si, že sem přiletěla na opravu... Ale oni zajali Onegora a jeho lidi, a teď..."

„Moment!" přerušil ji Meech. „Na Taphtoru existuje jenom jeden skokanský rod?"

Haika sklonila hlavu.

„Ne tak docela. My nejsme rod. Onegor, ten starý lakomec, nás vyhnal. Nechce o nás vědět, protože jsme chtěli snižovat ceny a zvyšovat obrát."

„Kdo? Vy?"

„Ne. Já jsem tady tenkrát ještě nebyla. Ale můj otec patřil k lidem, kteří se Onegorovi vehementně bránili.“

„Kam jste se skryli?“

„Nenrto daleko odtud,“ odpověděla dívka. „Je to na místě, kde by nás Onegor nikdy nehledal.“ „Dovedete mě tam?“ Vyděšeně na něj pohlédla.

„Ne! Ne! To nesmím! Náš úkryt musí zůstat tajný!“

Meech se usmál a zavrtěl hlavou. „Už není,“ řekl měkce. „Vím jak vypadá, a určitě bych ho rychle našel.“ „Jak..., jak vypadá?“

„Je to hluboké údolí,“ odpověděl Meech. „Tak hluboké, že v něm dole působí neobvykle vysoký tlak, až je nutné se tam pohybovat v tlakové masce, a hlavně hodně pomalu.“

Vytěštila oči.

„Jak to víte? Prozradila jsem vám to já?“ . „Ano, ale nevědomky,“ přiznal Meech. „Měla byste se sledovat. Máte masku a pohybujete se, jako byste chtěla šetřit každíčký kubický centimetr vzduchu.“

Haika na pár vteřin zavřela oči. Když je znovu otevřela, bylo na ní vidět, že dospěla k rozhodnutí. „Tak pojďte se mnou. Mám ve voze místo.“

^ A ^

27. června 2114. ,

Past byla hotova. Ron Landry měl o podobných věcech opravdu jisté znalosti, ale na přístrojí pracoval celý jeden taphorský den bez přestávky.

Celou tu dobu Onegor seděl nad malým konstrukčním týmem a mlčky přihlížel, aniž by pohnul prstem. Jen jednou jedinkrát se postaral o přísun potravy, to bylo vše.

Když pak zkoumavě pohlížel na hotovou hypnopast, zdálo se mu jako silně nepravděpodobné, že by tak jednoduchá věcička mohla fungovat žádoucím způsobem.

Výsledkem Ronovy práce však nebyla jenom tato mechanická past, ale i informace, které získal od Larchika, se kterým se během práce sblížil. Tak se Ron dozvěděl o skupině vyvrženou, kteří se někdy před padesáti lety oddělili od One-gorova rodu. O příčině tehdejší hádky toho Larchik mnoho nevěděl. Předpokládalo se, že vyvrženci zemřeli v poušti, ale Larchik tomu nevěřil.

Kromě toho Larchik věděl ještě o něčem jiném: Krátce před přiletem Akonanů se nad planetou rozlehlo podivné bručení. Skokani si mysleli, že se tak ohlašuje nějaká bouře, ale nic se nestalo. Bručení neustávalo.

Pak přiletěli Akonane a přepadli planetu.

„Něco podivného přiletělo na Taphorovu planetu. Akonane to znají, ale my ne.“

Po těchto informacích zahořel **Ron** Landry touhou zjistit toho s pomocí hypnopasti o událostech na této planetě ještě mnohem víc. •
/ ' "

Nesouhlasil s Onegorem, který se chtěl zmocnit akonské-ho vrchního velitele a využít ho jako rukojmího pro splnění požadavku, aby se Akonane stáhli zpět. Nedával to však na sobě nijak znát.

Během několikahodinové porady, které se kromě Rona a Larchika účastnili ještě i Larry Randall a Lofty Patterson, byl stanoven čas útoku. Pak se Ron a jeho dva druzi vrátili zpět do svého zajateckého bytu, aby je strážé nepostrádaly, protože v tu dobu jim měly přinést jídlo.

Lewie Tennyson jim oznámil, že je mezitím nikdo nehledal. Přesně na minutu se pak objevily strážé s potravinami. Po jídle, když strážé odnesly misky, se Ron s ostatními, kro-

mě Lewieho, vrátili k Onegorovi, který stále ještě seděl v křesle. Larchik a další jejich pomocník Kallop seděli na nepohodlných Židlích.

„Ještě tři hodiny," vzdychl Ron a posadil se na podlahu;

„Za všechno mi zaplatěj," zavrčel Kallop. „Za všechnu tu snahu, za všechnu nejistotu."

„Trochu jsem přemýšlel," řekl Ron. „Pokud skupina vašich vyvrženců přežila... Je možné. Že budou vědět něco o tom bručení, které sem přilákalo Akonany."

Ukázalo se, že se dotkl tématu, které zde bylo tabu. Kallop vyskočil a zlostně zařval: „Ty se v přítomnosti patriarchy opovažuješ mluvit o Parrovi a dalších zrádcích? Jsou to vyvrženi" či... Ti mají ještě menší cenu než ty! A kromě toho leží už dávno v poušti - mrtví!"

„No dobrá, tak nic," mávl rukou Ron. „Byl to jenom takový nápad."

Kallop se opět posadil. To tedy nebyl ten opravy pro rozhovory na dané téma. Larchik snad ano...

Trvalo nekonečně dlouho než Larchik vstal a sáhl pro svítilnu. Ron se podíval na hodinky. ,

„Ano, můžeme se do toho pustit," souhlasil. „Doufám, že budeme mít štěstí," dodal Larchik.

^ _*_ ^

Let proběhl bez problémů. Silný motor malého člunu necítil nic z dodatečné zátěže. Haika si to namířila k severu, vzletla nad asi dvacetimetrovou díru v písku pouště a vletěla do ní, aby se ponořila do absolutní tmy. Meechovi nic nevysvětlovala.

Pořád klesali. . . , .

A pak, zničehonic, malý Člun vlétl do záplavy světla- Me-

ech si uvědomil, Že tohle musí být ono rozptýlené pole, které zachytil ve svém úkrytu.

Rozhlížel se po podzemním světě beze známek překvapení. Šachta, kterou sem přiletěli, představovala vstup do pod- . zemního kotle o průměru přibližně šedesáti kilometrů. Byla tam celá krajina se vším všudy: s domy i rostlinami.

„Jsme tady šťastní," poznamenala Haika.,„Mnozí z nás by až ani nechtěli nikam jinam..."

Člun přistál na ulici pod korunami vzrostlých stromů. Haika ukázala na řadu domů a řekla: „Jeden z nich patří mému otci. Bude rád, že vás uvidí. Pravděpodobně ho bude .velmi zajímat, co se to tam nahoře stalo."

Během následujících hodin Meech poznal obyvatele vesnice. Zdáli se mu velmi sympatičtí. Jejich vůdcem, v podstatě patriarchou dvanácti stovek vyvrženců, byl Haičin otec Parro, a skutečně ho zajímala každá podrobnost kolem zřízení TUFATZ XII. Meech mu vyprávěl co mohl, a přitom se snažil vzbudit dojem, že je velmi unaven, takže ho Parro brzy odvedl do ložnice a dopřál mu klid.

Uplynul celý taphorský den. Meech měl oči zavřené, jako by spal, ale ve skutečnosti byl zaměstnán.

Sondoval rozptýlené energetické pole umělého slunce, které ozařovalo údolí a zásobovalo je teplem. Když se pak po „dlouhém spánku" konečně zvedl z postele, pořád ještě nebyl o nic chytřejší.

Nedokázal odhalit modulaci a druh cizího rozptýleného pole. Mezitím mu dokonce zmizelo.

^ ^ ^ .

Měkký, velice příjemný zvuk se vkrádal do Ssarghových ospalých myšlenek. Zbystřil, aniž by se skutečně probudil. Ti-

ché zurčení mu připomínalo/potůček, a skutečnost .kolem něj se zamlžovala. •

Temná chodba se proměnila V letní krajinu. Ssargha cítil horko kamene, na kterém seděl. Pocítil náhlou touhu trochu se opřít a zdřímnout si.

Náhle si však uvědomil, Že něco přehlédl. Bylo to mračno, které oznamovalo blížící se. bouři.-Dostal strach a chtěl se schovat. Tady to bude nebezpečné..., pomyslel si zmateně.

Ozval se hrom. Ssargha se zachvěl. Proč mu nikdo nepřichází na pomoc?

Bylo dosaženo kataklyzmatického stádia. Ssarghův samostatný úsudek byl prolomen a uvolnil prostor emocím. Ssargha by nyní uposlechl jakýkoliv rozkaz, který by dostal.

Vtom se ozval hlas.

„Pojď sem a otevři dveře!“ říkal mu.

Ssargha si matně vzpomínal, že tam někde byly dveře. Spiše Je nahmatat, než našel. Otevřel. Za dveřmi byla tma a dunivý hlas mu prikazoval: „Jdi a přiveď svého velitele! Řekni mu, aby se sem co nejrychleji dostavil. Hrozí nebezpečí. Jeden ze zajatců viděl cizí kosmickou loď, která tady přistála. Chce si s ním o tom promluvit. Pospěš si!“

Ssargha poslechl a rozběhl se splnit úkol.

^ ^ ^

„Rychle, ty skrčku!“ volal Lofty, „Honem! Pospíchej!!“

Larchik se otočil.

„Ty nejsi o moc větší,“ namítal. Pak se vyhoupl ven ze šachty a Lofty ho následoval, „Tiše!“ zašeptal Larchik. „Musíme být tiše!“

Lofty dýchal otevřenými ústy. Odněkud slyšel akonský hlas.

Pak zaslechl i kroky.

Larchik ho chytil za paži. Znamenalo to[^] že by měli něco podniknout. Pak Larchik chytil držáky krycí desky a zatlačil.

Opatrně,
aby nezpůsobil naprosto žádný hluk, uvolnil desku ze stěny. To byla ta nejnebezpečnější chvíle, neboť venku stáli dva strážníci. Stačilo by jen aby zvedli hlavy, a spatřili by jednu z krycích desek pootevřenou, jak ji přidržuje kostnatá ruka. Lofty desku nemohl pustit, protože by spadla. Musel ji držet, dokud Larchik neproleze dírou a nezneškodní alespoň jednoho strážného.

Larchik se pohyboval šikovně. „Vypadá to dobře! Desku pusť, jakmile po ní sáhnu!“ Potom vyklouzl ven. . - ; . Lofty slyšel jenom ránu, potom tlumený výkřik a Larchikovo zvolání: „Tiše! Nebo ses mrtvěj muž!“ To bylo pro Loftyho něco jako signál. Vysoukal se otvorem ven a seskočil na podlahu. „Hotovo!“ hlásil Larchik. „Klidně můžeš odzbrojit taky támhletoho chlapa.“

Lofty uposlechl. Jeho respekt k Larchikovi rostl. Akonán na opačné straně místnosti ležel na podlaze bez hnutí. Vyděšeně se díval do ústí hlavně Larchikova paprskometu a nebránil se ani když ho Lofty odzbrojoval.

Lofty se rozhlédl. Kromě těchto dvou strážců v hale nikdo nebyl. Nyní museli vyčkat, jak dopadne Ron se svými lidmi v prvním patře, a koho zhypnotizovaný strážce povolal. Mezitím odklidili strážné a uzavřeli tajný vchod.

„V prvním patře hotovo!“ hlásil po chvíli Kallop když společně s Ronem přijeli transportním pásem.

„Tady také,“ oznámil Larchik. „Jednoho jsme strčili do Šachty, druhý je schovaný v koutě.“

; „Proč jste s nima neudělali krátkej proces?" vyzvídal na něm Kallop.

„Každej si na to nepotrpí," klidně opáčil Larchik. „**Ze** zabíjení mají potěšení jenom nevyvinutí jedinci."

„Nečti toho!" vyjel na něj Kallop. „Zmlkni, nebo s tebou udělám totéž, co se strážcem v prvním patře!"

Larchik věděl, že Kallop mluví o smrti. Prozradily mu to Ronovy oči.

- „Klid," poznamenal Ron. „Máme důležitější práci, než si navzájem rozbíjet hlavy. -Ve vrchních patrech jsou ještě další strážci. A kromě toho sem přijdou nějací Akonané, které přivolal nás muž."

To nebylo prázdné varování. Venku před portálem zrovna zastavoval kluzák. Vystoupili z něj tři muži. Zbraně měli v pouzdrech, takže dosud nepojali podezření.

„Ke dveřím!" zašeptal Ron. „Očekávají, že jim otevřeme!" Loftý se rozeběhl k portálu. Držel se hodně napravo. Zmáčkl tlačítko otevíracího-mechanismu a tři Akonané vstoupili. Jedním z nich byl muž, který řídil akci na palubě **TUFATZ XII**. \

„Odved' nás nahoru!" přikázal Loftymu.

Loftý vyšel **ze** stínu portálového sloupu a ukázal se, v celé parádě.

„Tak dost, ty lumpe!" obořil se na Akonana. „Od téhle chvíle budeš jen hezky prosit, pokud budeš něco chtít."

Akonan ustoupil o krok. Muži vedle něj zareagovali pomaleji, ale všichni tři byli velmi překvapeni. • „Střílejte! Střílejte přece!" vyzýval je vůdce. „**Je** to zajatec!

A jak se sem vůbec dostal?"

„Žádné hlouposti, pánové," ozvalo se za jejich zády. „Hlavně žádné hlouposti."

Akonané, se otočili na Rona -Landryho, který stál za nimi

vedle třípytivého transportního pásu a mířil na ně paprskometem.

„Harvothu, odzbroj je!“ přikázal Ron. „Chci si s nimi trochu promluvit!“

^ X ^

„Takže ty jsi velitelem té bandy lupičů, která zákeřně přepadla nás svět?“ obořil se na zajatého Lymara Skokan Onegor, jakmile mu byli zajatci předvedeni.

Lymar neodpovídal, proto se Onegor podíval na Kallopa a vyzval ho: „Postav se k němu! Jestli nebude odpovídat, pomoz mu! Takže ještě jednou: Jsi vůdcem té bandy lupičů?“ „Ne,“ odpověděl Lymar. „Jsem jenom jedním z důstojníků.“ „Ale my jsme tomu strážnému uložili přivolat velitele.“ „Já jsem jeho velitelem. Mám pod sebou všechny strážné, ale vůdcem expedice je Unalak, osvěcený člen Vládnoucí rady na Sphinxu.“

„Na tu jeho osvěcenost bych nevsadil ani hrst zeleného písku! Na kolik si tě ceníš?“ „To nevím.“

„Ponecháme si vás tři jako rukojmí. Opustíme tento dům a vezmeme vás s sebou na naši loď. Pak se uvidí, zda Unalak přistoupí na naše požadavky. Pro tebe bude nejlepší, pokud to udělá. Jinak bychom té totiž museli odstranit.“ • „Moment ještě,“ ozval se Ron. „Taky bych měl pár otázek.“ Onegor k němu udiveně vzhlédl. „Zavři ústa, vyvrženče! Tohle se tě netýká!“ „Já postavil tu past,“ odvětil Ron, „a mí lidé mi pomáhali. Mám právo na pár otázek.“ Potom se Ron obrátil na Akonana. „Proč jste tady?“ zeptal se bez dlouhých okolků.

„Neznám dobře všechny důvody," rychle odpovídal Lymar. „Pátráme po vesmírné lodi, která přistála na Taphthorově planetě. Myslím, že jsme ji sem sami navedli. Chceme navázat kontakt s její posádkou. Ale cizinci jsou velmi zdrženliví. Ještě stále nevíme, kde ta jejich loď vlastně je. Musí to být někde tady."

Ron přikývl.

„Co je na té lodi a její posádce tak zvláštního, že po nich pátráte?" Lymar mlčel.

„Je to mimogalaktická loď, že?" řekl Ron. . Lymar vytřeštil oči.

„Jak... Jakto víte?"

Ron mávl rukou, otočil se a vysvětloval: „Celý váš plán je nesmyslný, Onegore. Cokoliv tu Akonané provedli, provedli to bez krveprolití. Zato vás muž Kallop vraždí, kam jen vleze. Uvědomte si, že to Akonany musí pořádně naštvat. Kromě toho nemůžete Unalaka vydírat prostřednictvím Lymara. Je to jenom řadový důstojník. Jen co byste vstoupil na palubu vaší lodi, Unalak by vás dostal a postavil by vás před soud za vraždu - a celkem právem."

Na několik vteřin zavládlo v místnosti ticho.

„Co navrhuješ?" zeptal se Onegor.

„Nechtě Lymara a jeho muže jít. Nabídněte Unalakovi spolupráci. Myslím, že by na vaši nabídku mohl přistoupit. Raději ji přijme, než aby ztrácel čas s vaším nesmyslným odporem."

Onegor vstal. Bylo to poprvé od setkání s Ronem, že se zvedl z křesla. Energicky ukázal na Rona a přitom se podíval na Kallopa.

„Chop se tohoto muže a přiměj ho k mlčení!" přikázal ostrým hlasem. „Je pro nás ve své hlouposti a aroganci smrtelně nebezpečný!"

Kallop vykročil, ale náhle promluvil Larchik. Klidným, pobaveným hlasem poznamenal: „Představ si, Kallope, že to nejsou žádný vyvržený chudáci. Jsou to Pozemšťani!"

^ ^ ^

Kallop strnul jako socha. Ani nestačil pozvednout zbraň a s otevřenými ústy jenom zíral. Ron se rozhlédl. Jeho druzi mu kryli záda. Mířili na Kallopa a Šklebili se.

„Dobrá práce!" řekl uznale.

„Mám pravdu, co?" zeptal se Larchik.

Ron přikývl.

„Jak jste to zjistil?"

„Chováte se na zavržený Skokany příliš sebejistě. Kromě toho jsem nedávno byl u toho, když na planetě Passa přistála jednotka tří mužů ze Země. Jedním z nich byl takový malý, šedovlasý muž, asi jako Harvoth,.."

Onegor pořád ještě mlčky stál před svým křeslem. Tiše zuřil. Larchik na něj pohlédl.

„Klid, starochu, a o nic se nepokoušej; Já nikoho nezneškodním. Ty tady nepřekážej," dodal a otočil se k Pozemšťanům. „Půjdete se mnou?"

„Kam?" . •

„Myslím, že vám to prozradím někde na jiném místě. Důvěřujete mi?"

„Ano."

„Pak vezměte Lymara a jeho lidi s sebou, aby nám kryli záda. Pustíme je na svobodu, jakmile dorazíme ke Člunu. Co vaši ostatní?" „Zůstanou tady."

„Dobrá. Jste připraven?"

Ron mlčky přikývl.

„Pak nebudeme ztrácet čas. Moment ještě...“ obrátil se mezi dveřmi na Anegora a řekl: „... nemůžu odtud jenom tak odejít. Musím mu ještě něco povědět. Mám pro tebe pozdravy/ty stará příšero. Od mého otce Parra. Nikdy bych neřekl, že jsi až takový hlupák a vezmeš si do své ochranky zrovna mě!“

Pak se otočil a společně s Ronem opustili místnost.

' . ' ^ ^ ^.

Běželi ke člunu, ale Ron si neodpustil, aby Larchikovi nepoložil otázku: „Co vlastně máte v úmyslu?“ ,

„Ano, málem bych zapomněl,“ usmál se Larchik. „Hledáte přece kosmickou loď, Že? Mimogalaktickou, jestli si dobře vzpomínám. Akonané ji hledali všude na povrchu planety, ale nenašli ji, že? Přitom jistě mají dobré přístroje. Pokud něco nenajdou, prostě to .tam není. Například ne na povrchu planety Taphtor. Chápete?“

„Ne,“ odpověděl Ron.

„Zkrátka a dobře, já si myslím Že vím, kam se ta mimogalaktická loď schovala.“

-> ^ ^

28. Června 2114.

V jednu hodinu pozemského Času, dříve než se opět setkal se svým hostitelem Parrem, odeslal Meech Hannigan pomocí mikrokomu dohodnutý signál pro Rona Landryho. Na tento signál nepřišla žádná odpověď.

To znamenalo, že Ron u sebe dosud nemá vysílačku, kterou zanechal na palubě vraku. Ron a jeho muži se tudíž ještě nacházeli v zajetí.

Ale situace zatím nemohla být příliš vážná, protože v takovém případě by Ron použil nouzovou signální vysílačku, kterou měl implantovánu v'podpaží. Meech se tedy mohl nadále cítit volně a svobodně a věnovat se svým vlastním zá-
měrům.

Parro a jeho rodina mu nejdříve **ze** všeho dopřáli bohatou
.snídani, během které Parro povyprávěl Meechovi o svém sy-
novi Larchikovi a jeho úkolu. Po snídani pak vyprávěl o
vzniku podzemní vesnice a nato navrhl společnou projížďku.

Čas ubíhal v příjemné zábavě, během níž Meech pochopil,
že Parro je moudrý a příjemný člověk.

V jednu chvíli Parro poznamenal: „Na člověka, který není
zvyklý na tak vysoký tlak jako je tady, se cítíte mimořádně
dobře..." Meech chtěl odpovědět něco nezávazného, ale v tu
chvíli

se stala nepředvídaná věc: Meech opět z-achytil vyzářování
neznámého rozptýleného pole, které způsobovalo mírnou de-
stabilitu zdejšího umělého slunce. Na okamžik se proměnil v
nehybný ocelový sloup a propočítával všechny možné va-
rianty. Kdyby se na něj nyní jeho hostitelé obrátili s nějakou
otázkou, nedokázal by odpovědět.

Nebylo to-tak zcela zbytečné. Kdesi v nejvzdálenějším kpu-
, té svého počítačového mozku objevil informaci, vytáhl ji na
světlo a věnoval se jí. :

O setinku vteřiny později Meech konečně znal odpověď. /

Ve stejnou chvíli neviditelný protivník zaútočil.

^^^

Meech zareagoval tak rychle, jak to jen Šlo, Jeho prvořadým
úkolem bylo dostat ze zóny ohrožení obě organické bytosti,

ke které se nacházely v jeho blízkosti: Parm a Haiku, Bylo mu však jasné, že útok platí jen a jen jemu.

Bez varování otevřel boční dveře vozítka a vyskočil. Dopadl do trávy, ale už o půl vteřiny později stál na svých a. běžel k ochrannému lesnímu valu. Útočníci byli všude těsně kolem něj. Cítil vyzařování jejich těl. Stříleli po něm paprsky a zasahovali ho.

Když spatřil, že obě organické bytosti jsou už v bezpečné vzdálenosti, otočil se a začal se bránit. Střílel ze zbraní, umístěných v obou svých pažích. Cítil jak nepřátelský tlak mírně polevuje, ale věděl, že nadlouho se neubrání. Neviditelné zbraně nepřátel byly silnější. Bez námahy pronikaly jeho ochranným energetickým polem a ničily ho.

Uskočil stranou a na okamžik se vyhnul palbě. Musel prchat. Země kolem něj se začínala vařit.

Kdesi na okraji svého vědomí slyšel výkřiky Skokanů, které zanechal ve voze, ale nevšímal si jich. Jeho pozornost zcela patřila neviditelným nepřítelům. Nešlo jen o to, aby za každou cenu zůstal funkční. Ale musel vydržet alespoň takovou . dobu, než by stačil informovat Rona Landryho o událostech, které se tu právě odehrávaly.

Právě v tomto údolí se nacházela odpověď na otázku, kvůli které sem přiletěli!

Vtom se vedle něj objevily zamlžené postavy. Krákoravý hlas pronášel nesmyslná slova. Kdosi Meecha chytil za rameno. Nepřátelská palba skomírala. Meech cítil, jak jeho protivník zesiluje relativní pole a schovává se za silnou Časovou stěnou. Protivník se stáhl.

Meech bez váhání vykročil. Rychlým impulzem zapojil re-generační program, ale musel přitom také sehrát roli lidské bytosti. Proto se posadil do trávy a vzdychl: „Myslím, že bych si měl chvíli odpočinout.“

Pak zaregistroval dvě věci najednou: **Ze** se nad ním sklonila Haika a políbila ho, a že jeho mikrokombu konečně zachytil impuls.

^ ^ ^

Larchik nasek vrak TUFATZ XII bez jakýchkoliv potíží. Ron věděl jak je nebezpečné zdržovat se v blízkosti této lodi. Jakmile by je Akonané začali pronásledovat, byla by TUFATZ XII jejich prvním cílem. Jenže na druhou stranu se na palubě nacházely přístroje, které Ron nutné potřeboval. ' , • . •

Zatímco Larchik venku hlídal, Ronse vyzbrojil a vybavil se kromě jiného i mikrokombu, pomocí něž odvíšal signál pro Meecha. Ten se, jak brzy zjistil, už nenacházel ve svém úkrytu na lodi. Meech mu však neodpovídal ani napodruhé.

Momentálně proto bylo Ronovým nejdůležitějším úkolem najít Meecha a pokusit se mu pomoci. Ale robot po sobě nezanechal žádné stopy. Ron tedy riskoval a ztratil další půlhodinu pátráním po ztraceném robotovi.

Nikde na lodi ho nenašel. .

Vrátil se proto k Larchikovi do člunu a namířili šito k údolí vyvrženců.

Cestou Larchik vysvětloval: „Nevím jestli ode mne bylo moudré vyřizovat tomu mizerovi pozdravy od mého otce. On totiž zřejmě tuší kde se ukrýváme, a je možné, že na nás třeba pošle Akonany... Ale když já jsem mu to prostě musel říct...” ; .

Ron se ho pokoušel uklidnit.

„To nebude tak horké, příteli. Pokud v údolí najdeme to, po čem pátráme, zbavíme se všech starostí.”

^ ^ ^

První, co Meechovi začalo znovu fungovat, byl analyzátor. Vyvolal nezpracované paměťové vjemy a začínal je analyzovat. Nejdříve ze všeho rozluštil zachycený impuls. Aniž ^y o tom Meechovo vědomí vědělo, analyzátor už odeslal odpověď.

Pak se věnoval celé spoustě vjemů, spojených s bojovou akcí, a ták se stalo, že Meech brzy věděl, s kým to vlastně bojoval. Nyní už znal tajemství Taphtorovy planety - a musel o tom informovat Rona Landryho.

S faktem, jak se obří loď dostala sem do podzemí, když sem vedla jenom dvacetimetrová šachta, si zatím nelámал hlavu.

^ ^ ^

Člun se vynořil v záplavě umělého světla ve chvíli, kdy dorazila Meechova odpověď na Ronův impuls. Ron přiměl Larchika, aby letěl ve směru, odkud tento impuls přišel, ale Larchikovi o něm nic neprozrazoval.

„Bez obav," odpověděl Larchik. „Stejně jsem tam chtěl letět. Vidíte támhlety domky? Tam bydlí můj otec!"

Meech se tedy nějak dostal až sem. Mezitím se muselo stát něco, co mu zabránilo v okamžité odpovědi na impuls. Ron nevěděl, co to bylo.

Vtom se ozval Meech Hannigan osobně. Mikrokom měnil signály v krátké věty. Všichni ve voze tak mohli slyšet, co Meech oznamuje: „Jsme u cíle. Jsou tady v údolí. Dezaktivace nenávistného propojení centrálního počítače způsobila, že se stejnou nenávistí, se kterou dříve bojovali proti všemu organickému, teď útočí zase proti robotům, například proti mně."

Pak podal krátkou zprávu o bitce. „Není pochyb o tom, že přestali bojovat ve chvíli, kdy se ke mně přiblížily organické bytosti. Nechtěli jim ublížit. Není pochyb o tom, že se v údolí nachází loď Posbiů, a že je obsazená. Jenomže posádka nechce dovolit, aby se k ní přiblížili nějakí roboti. Proti organickým bytostem však Posbiové teď už nic nemají. Přesné stanoviště lodi je...”

Pak následovala nějaká data. Meech se odmlčel.

Larchik mimoděk zastavil. Bez hnutí se vznášeli ve vzduchu. Larchik se ohlédl.

„Takže... Teď jsou tady?”

Ron Landry přikývl.

„Ale neptejte se mě, jak se sem dostali. Teď na chvíli zůstaňte na této pozici. Musím ses někým spojit.”

^ ^ ^

Plukovník Nike Quinto ihned zareagoval a nabízený kontakt se svým agentem přijal. Vydal mu rozkaz, aby navázal spojení s Posbii. Zároveň ho informoval, že se s FEDORII přiblíží více k Taphtoru. To pro případ, že by Ron potřeboval pomoc proti Akonanům-

^ ^ ^

Ron vypnul mikrokam a podíval se na Larchika. „Tak, teď jste všechno slyšel,” řekl. „Chcete do toho, jít s námi?”

Larchik se usmál.

„Samozřejmě,” odpověděl. „Přece si to nenechám ujít! Chci vědět, jak se dvoukilometrová loď dokázala vůbec prodrat dvacetimetrovou dírou.”

Letěli dál.

Larchik se cestou spojil se svým otcem, Parro chtěl vědět, proč nepostávají. Larchik mu odpověděl, že pronásledují cizince, který pronikl do údolí. Pak rozhovor přerušil.

Ve stejném místě, kde Meech před několika hodinami málem zahynul, kluzák přistál. Muži vysedali.

„Ted' už zhruba víte, co je to relativní časové pole," vysvětloval Ron Larchikovi. „Ta loď se tu někde schovává za časovou zdí. Pokud se s ní chceme spojit, musíme použít speciální přístroj. Jestli Posbiové zachytí naše signály, máme vyhráno. Držte mi palce. Máme jediný text, který můžeme odeslat; Jsme Pozemšťané a přicházíme jako přátelé.“

Nato Ron vzal do rukou zmíněný přístroj a nastavil jej na vysílání. Po několika Vteřinách řekl: „Ted' Vysíláme!!“

Čas plynul, zatímco neviditelné impulzy speciální vysílačky pronikaly časovým polem. Čekali, co se stane...

Larchik už chtěl něco poznamenat, když se to stalo...

Vysoko nad lesem se rozmihotal vzduch. Vypadalo to, jako by uprostřed slunečních paprsků vznikala jakási mlha. Larchik vyděšeně vykřikl.

Přímo před jeho očima se zjevovala obří kostka s bezpočtem nejružnějších výstupků a nástaveb — fragmentální loď. Relativní pole se uvolnilo po celém prostoru kolem obří lodi, jenom dole ne úplně. Tam zůstalo. Ron si říkal, zeje to snad proto, aby Posbiové nezničili les pod sebou.

„Hotovo," řekl suše. „Dokázali jsme to.“

^^^

28. června 2114 - pokračování. „Jak se cítíš?" zeptala se Haika.

Meech studoval tajemný lesk v jejích očích a pokoušel se zjistit, co může znamenat.

„Velmi dobře/zodpověděl. „Díky.“

Uvnitř však byl rozpolcen protože toužil zjistit, zda už Ron Landry. dorazil do údolí. Nechtěl však před Haikou prozradit, že je robotem.

„Děje se něco nového?“ zeptal se.

„Vrací se Larchik,“ oznámila mu pouze. „Můj bratr. Vzpomínáš? Veze sem pár přátel, jak říkal. Zatím tu ještě nejsou, protože nejdříve prý musejí vyřídít něco u severní stěny.“

Meech pečlivě registroval její výpověď. U severní stěny musela stát loď Posbiů.

Nedbal na to, co mu dívka říká, a raději odeslal varovný signál pro Rona.

Události se daly do pohybu. Dospěli sice k cíli, ale byl tu ještě někdo další, kdo by se určité chtěl pokusit připravit je o výsledek jejich námahy.

^ _^ ^

Ron zamyšleně pozoroval obrovskou bránu, která se otvírala ve fragmentální lodi, když náhle zachytil Meechovo varování.

„Akonané útočí!“ oznamoval ostatním zachmuřeně. „Budeme se muset bránit.“ ;

Zvedl hlavu. Slunce ho oslnilo. **Po** Akonanech zatím nebylo nikde ani vidu ani slechu. Ale Meech je několik kilometrů odtud směrem na jih už zaznamenal.

„Co Posbiové?“ chtěl vědět Lofty. „Nepomůžou nám?“

Ron zavrtěl hlavou. . -

„Ani netuším, jak bych jim to měl vysvětlit. Naším úkolem bylo navázat s nimi kontakt a vysvětlit jim, že se tu objeví

náš Administrátor, aby se s nimi poradil. Víc toho na záznamu pro vysílání nemáme... Jediné, co teď můžeme udělat, je, že se dostaneme co nejbliž k Meechovi." Vozidlo prudce vyrazilo, „napříč údolím.

Ron se cestou sám sebe v duchu ptal, jak asi bude vypadat útok těch zatracených Akonanů. Odpověď přišla brzy.

^ ^ ^

Larchik přistál před domem svých rodičů a když se Ron vyhoupl ven, v údolí to zadunělo. Zvedl hlavu. Nejdříve se nic ..nedělo, ale hned vzápětí se ze vstupní šachty vynořil černý dým, ze kterého se sypal kovový déšť.

„Vstup je ostřelován," poznamenal Ron.

Obranu šachty tvořilo dvacet mužů. Ti proti lodím Akonanů nic nezmohli. Palba neustávala. Útočníci rozšiřovali Šachtu tak, aby mohli vlétnout do podzemí.

Dým zahaloval celou scénu. Slunce ztrácelo sílu. Země se chvěla. O kus dále se rýsovaly Obrysy fragmentální lodi. Fosbiové ještě nepostavili nový relativní štít. Ron si v duchu říkal, co asi Posbiům právě prolétává hlavami, a jestli tento nečekaný útok nepřipíše na konto Pozemšťanům.

K Ronovi se postavil starší muž, pravděpodobně sám 'Pário.

„Larchik mi říká, že jste vůdcem Pozemšťanů," křičel, aby přehlušil řev zbraní. „Tady se nedá nic dělat! Neexistuje bezpečné místo!"

Ron přikývl.

Šachta praskala a odlamovaly se z ní stále větší kusy. -Ron zuřil. Musel tu bezmocně stát, zatímco Akonané zaha-

jovali dílo zkázy. Ničili práci mnoha tisíc lidí, ničili jejich domov...
, Ron zuřil cítil, že by měl něco podniknout. Prostě mu-
sel...

„Lod'!“ zařval najednou Lofty. „Posbiové,..!“

Ron přimhouřil oči. Kouř ho štípal, tekly mu slzy bezmocí. Otočil se - Posbiové zmizeli. Jejich loď se vnořila zpátky pod ochranu časového pole.

„Zbabělci!“ zvolal Ron. „Místo aby nám pomohli...“

„Lod' se pohybuje,“ nahlas ale klidně ho přerušil Meech. „Nabírá výšku!“

Ron zadržel dech.

Takže přece existuje Ještě naděje!

„Ztrácím ji z dosahu,“ znovu- se ozval Meech. „UŽ bude ve výšce Čtyř kilometrů...“, . . . ' .

Pak už ho ale nebylo slyšet. Náhlý řev silné exploze srazil všechny přihlížející zoufalce na kolena. Podzemím se přehnala vichřice tlakové vlny. Rona to hnalo vzrostlou trávou, ve které se marně snažil něčeho chytit. Všude kolem něj se převalovaly chuchvalce Černého dýmu. Nemohl dýchat. Bezděčně se chránil...
,

Ale žádné kamení už shůry nepadalo. Vichřice odezněla a byla pryč. Ron ležel na spálené trávě mezi nejrůznějšími troskami domů. a jejich zařízení. Larchikův člun byl převrácen na bok. O kus dále se hýbaly nějaké postavy.,

A ještě něčeho si Ron všiml.

Nad ním, v místech, kde ještě před chvílí stála akonská loď, už nastal klid.

^ ^ ^

Utíkal zpátky ke svým lidem. Všichni to přežili. Lany krvácel z rány na hlavě a Lofty se držel za levou paži, ale všichni žili.

„Musíme se dostat nahoru!“ vzrušeně zvolal Ron. „Chci vědět, co se tam stalo. Funguje váš člun, Larchiku?“

„Položil se zlehka na bok,“ chraptěl Larchik, „Musím se podívat. Měl by být v pořádku.“

Narovnali člun a nasedli do něj. Za okamžik vzlétli šachtou na povrch planety. O kousek výše se vznášela loď Posbiů.

„Takže přece nám pomohli!...“, hlesl Ron a v duchu si říkal, že se v těch robotských stvořeních stejně nikdy nevyzná.

„Návštěva!“ zvolal náhle Lofty Patterson. „Podívejte se támhle!“

Ukázal k nebi na matně se lesknoucí kulovitou vesmírnou loď. FEDORIA dorazila.

^^^

29. června 2114.

Nike Quinto vypadal velmi spokojeně. Dosud sice nebyl povýšen na brigádního generála, ale dostal sdělení, že se stal důstojníkem generálního štábu.

„Dobrá práce, Landry,“ chválil svého podřízeného. „Velice dobrá. Kontakt s Posbii jste navázal. Kromě tří akonských důstojníků, kteří zůstali v Onegorově sídle, všichni ostatní Akonané padli. Je to sice politováníhodné, ale myslím, že si nic jiného nezasloužili.“

V Parroově osadě je naštěstí jenom několik mrtvých, zato však padlo mnoho Onegorových lidí, kteří se připojili k Akonanům. Parro se tedy posílil, a Onegor zeslábl.

Onegor byl sesazen, Parro převzal jeho úřad a stává se vládcem Taphoru,“ vzdychl plukovník a teatrálně se chytil .za srd-

ce. „Akonané se pokusili udělat intergalaktický obchod. Na-dirigovali tuhle posbiovskou loď na Taphtorovu planetu. **Posbiové** si mysleli, že jsou mezi Pozemšťany, ale stále silněji -podezřívali své hostitele z podvodu. Pak jste přišel vy a všechno jste objasnil... To bylo dobré, protože Posbiové sem přiletěli se zprávou pro Perryho Rhodana."

„Jaká je to zpráva?"

„Posbiovská Plazma ho *zadá*, aby se co nejrychleji dostavil k ní..."

^ X ^

„Ale já ho miluju!" vzdychala Haika a nebyla k utišení.

Larry k ní přistoupil a pohládl ji.

„Vždyť je to jenom robot!" vymlouval jí její lásku Larchik.

„On není jenom robot!" okřikla ho Haika. „Roboti přece nejsou tak milí, ohleduplní, citliví..."

„U všech patriarchů," vykoktal Larchik. „Ono jí snad přeskočilo!"

„Haiko, je mi to líto, ale váš bratr má pravdu," naléhal Larry.

„Meech je robot. Nemůžete ho milovat. Přestože je tak skvělý."

„Já vám nevěřím!" bránila se trucovitě.

Ron se otočil na robota.

„Meechu, pojd' sem!" rozkázal.

Meech poslechl. Ron se rozhlédl. Jeho pohled padl na stůl z kovoplastiku, který stál uprostřed místnosti.

„Tento stůl unese celou tunu, Haiko," vysvětloval Ron. Pak se otočil na Meecha: „Vylez na něj!"

Robot uposlechl a vyskočil na stůl, který se ihned začal bránit. Zaskřípalo to, zapraskalo, potom se celý stůl prolomil a Meech Hannigan se zřítil na podlahu.

Haika vykřikla a rozplakala se.

Lofty stál vedle ní.

„Budeme ty plechovce muset dát nějaké ošklivější obličej“,
poznámenal. „Roboti, do kterých se zamilovávají holky, před-
stavují vážný nebezpečí pro lidstvo...“

^^^

14. srpen 2114.

Od svého odsouzení ke dvaceti letům nucených prací se Jer-ry den
za dnem mořil s automatickým strojem na lámání kamene. Nebyla to
žádná .velká dřina, ale musel přitom polykat prach.

Jerry si rozbalil balíček s proviantem a zakousl se do výživné
tyčinky. Najednou vedle něj padl na kamení stín.

Byl to dozorce. U opasku se mu houpal paprskomet a ruka nebyla
daleko od něj.

„Nejradši bych sám na sebe plivnul, Pozemšťane,“ řekl akonsky.
„Ale nemám jinou možnost. Od zejtřka pracuješ u vyměřovací!
Dostaneš člun'pro dvě osoby. Tvým průvodcem bude Vyrch.
Odstartujete krátce po východu slunce a poletíte na sever. V jistém
miste ti Vyrch nařídí změnu kurzu. Poslechni ho, to ti radím. Kousek
odtud stojí vesmírnej člun. Jenom Vyrch ví, kde to je. Dovede tě
tam. Ten vesmírnej člun je vybavenej nejroznějším přístrojema.
Když si pospíšíte, za pár hodin tam jste a můžete si přivolat
vesmírnou loď Pozemšťanů. To je všechno, co pro tebe můžu udělat,
Pozemšťane. Drž zobák a udělej to tak, jak jsem řekl!“

Jerry Blanchard vstal a odplivl si do prachu pod nohama.

„Nevytahuj se,“ řekl. „Neděláš to pro mě, nejvýš tak pro sebe.
Kolik ti zaplatili? Deset tisíc, dvacet...?“

Dozorce jenom zaklel, pak se otočil a šel pryč.

Jerry se protáhl, až mu zapraskaly klouby. Pobavené se zašklebil. Najednou mu bylo líto, že dozorci vynadal. Když je člověk šťastný, neměl by přece ubližovat ostatním.. -